సత్యం 'వధ'-ధర్మం 'చెర'

సత్యంబాబు కేసులో మార్చి 31వ తేదీన హైకోర్టు తీర్పు వెలువరించింది. దాదాపు 8 సం॥లుగా జైలుశిక్షననుభవిస్తున్న సత్యంబాబును నిర్దోషిగా ప్రకటించి కోర్టు విడుదల చేసింది. సత్యంబాబు కేసును పరిశోధించిన దర్యాప్తు అధికారులను ప్రాసిక్యూట్ చేయాలని, సత్యంబాబుకు లక్ష రూ॥ పరిహారం చెల్లించాలని కోర్టు ఆదేశించింది.

దాదాపు పది సం॥ల క్రితం, ఉమ్మడి ఆంధ్రప్రదేశ్ రాష్ట్రంలో కాంగ్రెస్‌పార్టీ అధికారంలో వుండగా, తెలుగుదేశం పార్టీ ప్రతిపక్షంలో నున్న కాలంలో ఇబ్రహీంపట్నంలోని ఓ హాస్టల్‌లో వుంటున్న బిఫార్మసీ మొదటి సంవత్సరం విద్యార్థిని ఆయేషామీరా హత్య – అత్యాచారానికి గురైన కేసు ఇది. బాధితురాలి తల్లిదండ్రులతోసహా ప్రజలు, ప్రజాసంఘాలు ముక్తకంఠంతో ఆనాడు సత్యంబాబు దోషి కాదని ఘోషించినా నాటి ప్రభుత్వం, పోలీసు అధికారులు చెవిని పెట్టలేదు. వీరంతా రాష్ట్రమంత్రి తాలూకా బంధువులపై ఆరోపణలు చేసినా, వందలాది మందిని విచారించామని చెప్పుకుంటున్న పోలీసు అధికారులు, మంత్రి బంధువుల జోలికే పోలేదు. 8 సం॥ల శిక్షా కాలంలో సత్యంబాబు తండ్రిని కోల్పోయాడు; తల్లి ఒంటరైంది; పోలీసుల 'విచారణ'లో భాగంగా అతను అస్వస్థుడయ్యాడు; విలువైన యవ్వన కాలాన్ని జైలు హరించివేసింది.

సత్యంబాబు కేసునుండి ఈనాటికైనా నిర్దోషిగా విడుదల చేయటం ఆహ్వానించదగినదే అయినా, అక్కడితోనే సరిపెట్టుకోవాలా? అనునిత్యం ఈ వ్యవస్థ రథచక్రపు ఇరుసులలో పడి నలిగి నాశనమౌతున్న అభాగ్యుల జీవితాలకు ఖరీదు కట్టేవారెవ్వరు? ఎవ్వరికీ ఏ బాధ్యతా లేకుండా తప్పించుకొనిపోవటం ఏవిధంగా సాధ్యమౌతున్నది? హైకోర్టు తీర్పులో పేర్కొన్న విధంగా కేసు దర్యాప్తు అధికారులను మాత్రమే ప్రాసిక్యూట్ చేయాలనటంతోనే సరిపోయిందా? అధికార రాజకీయ నాయకులు, న్యాయపాలనాధికారుల పాత్ర ఏమీ లేదా? కోల్పోయిన సత్యంబాబు జీవితానికి ఖరీదు కట్టేదెవరు? పాలకులు – ఏ విభాగానికి ఆ విభాగం సత్వంత్రమైనవైనట్టూ, వాటి పని అవి చేసుకున్నట్టూ, ప్రజలను భ్రమలలో వుంచే ప్రయత్నం చేస్తున్నారు. కానీ ఈ విభాగాల విభజన, వీరి స్వతంత్ర పాత్ర పోషణలూ వాస్తవం కాదనేది స్పష్టం.

కాగా, ఇటీవలే మారుతీసుజికీ కార్మికుల కేసులో హర్యానాలోని అడిషనల్ సెషన్స్ న్యాయస్థానం 13 మంది కార్మికులకు యావజ్జీవ శిక్ష విధిస్తూ దారుణమైన తీర్పు వెలువరించింది. ఈ మొత్తం కేసును పరిశీలించిన వారికెవరికైనా, బహుళజాతి కంపెనీల, బడా పారిశ్రామిక యాజమాన్యాల సమర్ధకులుగా న్యాయస్థానాలు వ్యవహరించాయని తేటతెల్లమౌతుంది.

న్యాయస్థానాల గత చరిత్రను, అవి వెలువరించిన తీర్పులను పరిశీలిస్తే పాలకవర్గ న్యాయానికే అవి కొమ్ముగాస్తున్నాయని వెల్లడవుతుంది. దళితులు, ఆదివాసీలు, మైనారిటీలు, పేదలు, పీడితులులెవ్వరికీ ఈ న్యాయస్థానాల ద్వారా న్యాయం లభిస్తుందనుకోవటం భ్రమే అవుతుంది. ఈ మధ్యకాలంలో కొన్ని ఉదాహరణలు తీసుకున్నా మనకు ఈ అంశం స్పష్టమౌతుంది.

బీహార్‌లోని లక్ష్మణ్‌పూర్ బాతే గ్రామంలో దళితులపై మారణాయుధాలతో దాడిచేసి 27 మంది మహిళలు, 14 మంది పిల్లలతో సహా 58 మందిని హతమార్చిన రణబీర్ సేన సభ్యులు శిక్షల నుండి పూర్తిగా ఎలా తప్పించుకోగలిగారు?

కంథమాల్ జిల్లా బక్మా గ్రామంలో హిందూ మతోన్మాదశక్తులు ఒక బాప్టిస్టు చర్చినీ 14 మంది క్రిస్టియన్ల ఇళ్ళనూ తగులబెట్టిన కేసులోను, హిందూ మతోన్మాదశక్తులు సజీవ దహనం చేసిన క్రిస్టియన్ ఫాదర్ స్టెయిన్స్ కేసులోనూ సాక్ష్యాలు లేవని న్యాయస్థానాలు కేసులను కొట్టివేయలేదా?

తమిళనాడు–కీలవేన్మణి కేసునుండి, బీహార్‌లోని బత్యాతోలా, నగ్రీబజార్ ఊచకోతల కేసులలోనూ, ఆంధ్రప్రదేశ్‌లో కారంచేడు చుండూరు, కేసులలోనూ దోషులను న్యాయస్థానాలు స్వేచ్ఛగా వదిలివేయటం వాస్తవంగాదా?

ప్రపంచం మొత్తం చూస్తుండగా జరిగిన బాబ్రీమసీదు విధ్వంసం కేసులో హిందూమతతత్వ శక్తులను ఎవరినైనా ఈ న్యాయస్థానాలు శిక్షించగలిగాయా?

భూమి, సంపదలపై ఆధిపత్యం వహిస్తున్న దోపిడీ వర్గాల పాలన సాగుతున్నది. ఈ దోపిడీ పునాదులమీద నిర్మించబడిన న్యాయవ్యవస్థ, చట్టాలు, అసెంబ్లీలు, పోలీసు వ్యవస్థ, చివరకు వారి అదుపులోనే వున్న ప్రచార, ప్రసార మాధ్యమాలు–ప్రజలకోసమే ఉన్నట్లు భ్రమ కల్పిస్తూ, దోపిడీ వర్గాలకే నిఖార్సుగా సేవ చేస్తున్నాయనేది వాస్తవం. చట్టసభల ద్వారానో, న్యాయస్థానాలద్వారానో, పోలీసుల ద్వారానో, తమకు న్యాయం జరుగుతుందేమోనని ప్రజలు శ్లేష్మంలో ఈగల్లాగా వీటి చుట్టూనే గిరికీలు కొట్టించే కుట్ర దీనిలో దాగివుంది.

కనుక, ఈ వాస్తవాన్ని అర్థంచేసుకొని దళితులు, ఇతర పీడిత ప్రజానీకమంతా, నేటి అర్ధవలస, అర్ధభూస్వామ్య వ్యవస్థను కూలద్రోసి, జనతా ప్రజాస్వామిక వ్యవస్థ స్థాపనకోసం సంఘటితం కావాలి.

ooooo